

rubla. Viimaks on minu jämeda kepi sees kolm rulli, iga rullis 100 tukatid, mis ka minu omadus on.

Seda warandust olen mina usinuse ja kokkühoidmisega korjanud. Siiski, kellele seda järgi jätan? Minu naene ja minu lapsed on surmaga mulle ette läinud! Kui kaugelt minu ülejäánud sugulased õigust minu waranduse pääle saavad, wõib järeltulewast náha saada.

Muid on mõni kakskümend aastad tagasi, kui mina libedad háda tundsin; mina olin oma sauna ja túkikese põllu pääle 160 rubla wõlgu, kahe pááwa aja sees pidin seda raha ára maksuma, sellewastu oleks minu wáike warandus riisutud saanud.

Kust seda hulka raha wõta? Sull on üks rikas wend, üks rikas õde, need saavad sind aitama! üteldi mulle.

Muid läksin mina esmalt õe, rikka „susi“ perenaese juure.

Kui tema minu palwet kuulnud oli, wiis ta mind oma linaseriide kambri. Sáál olid

jámedad ja peenikesed kangad, mehe kõrguseni úles laotud, kirstud ja kastid táistopitud.

„Waata siia“ hüidis ta minule; on see üks linaseriide kammer, kudas ta úhes talus kui meil, peab olema? Kõik puudub, laua- kui sáangi linad, suured ja pisukesed, ja sáál palud sina weel minu káest 160 rbl. laenuks?!

Mina tahtsin ára minna. — „Ilma sõõmata ei tohi ja mitte ára minna!“ karjus ta ja tõttas ruttu kõõgi. Káhkku küll tõi ta lausikesega leiba-leent — ilma munata.

Sáált läksin wenna, wiljakaupleja juure.

Mina trehwasin teda, just siis kui ta palwetajale 10 rubla andis. „Kas sa mitte ei náinud?“ hüidis ta minu poole, kui mina oma palwe talle ette panin. Oitse praegu olen mina 10 rubla, „igawese kúindla“ eest kirikuse annud. — Tána pean weel „Eiwa- augule“ ára maksuma. Úks sõiduriist on sáál saada, kaks kõrwi hobust ja üks peenike wanker sinna juure, makswad 600 rubla. Mina ei pruugi neid küll mitte, aga oma